

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoz)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

LA SENMANA

PREPÀRINSE els fabricants de paper bo y de dura.

Al Senat ha tornat á haverhi un parell de sessions històriques, que segurament obligarán als nostres cronistes á afegir als anals patris una pila de fulls.

¿Qué ha sigut? Una de les qüestions més trascendentals que l'lector pot imaginar-se.

Nosaltres no l'hem acabat d'entendre, però, en mitj de la batuza, ens ha semblat que s'parlava de la Comissaria regia del Canal d'Isabel II; del senyor Sánchez Toca, ex-ministre, ex-comisari regi y ex-alcaldé de Madrid; de conservadors superbiosos y despitats que perque no'ls han donat una cartera, s'esmeran tot lo possible en posar dificultats al Govern; de personatges que pescan pero no cassan, y d'altres que no cassan, ni pescan ni's deixan acoquinar per un Sánchez Toca...

Total: que després d'algunes sessions solemnes, mogudas y d'entrada plena, el senyor Maura ha pujat á la trona de la Càmara Alta y ha excomunicat al ex-comisari regi Sánchez Toca, causant de tot aquest barullo y tipo en realitat tan nebulós qu'encare no sabém si es dels que pescan, ó dels que cassan, ó dels que fan alhora las dugas coses ó dels que han gastat canya ni escopeta...

Entre tant, de la llei d'Administració local, ni una paraula.

Y, en extreta justicia, així ha de ser.

Quan s'esté discutint si en Sánchez Toca va mirar ó no'va mirar malament á n'en Sánchez Guerra y si en Maura té tantas ó quantas accions de la «Hi-

Las dugas pregarias

Sant Joseph gloriós, ara qu' estich tan bé al candelero, ifés que no vingui aquest terremoto que s'anuncia per dissapte!

Gloriós Sant Joseph, ja que l' bloch no ha donat resultat, ifés que l' terremoto del dissapte clavi á n'en Maura de bigots!

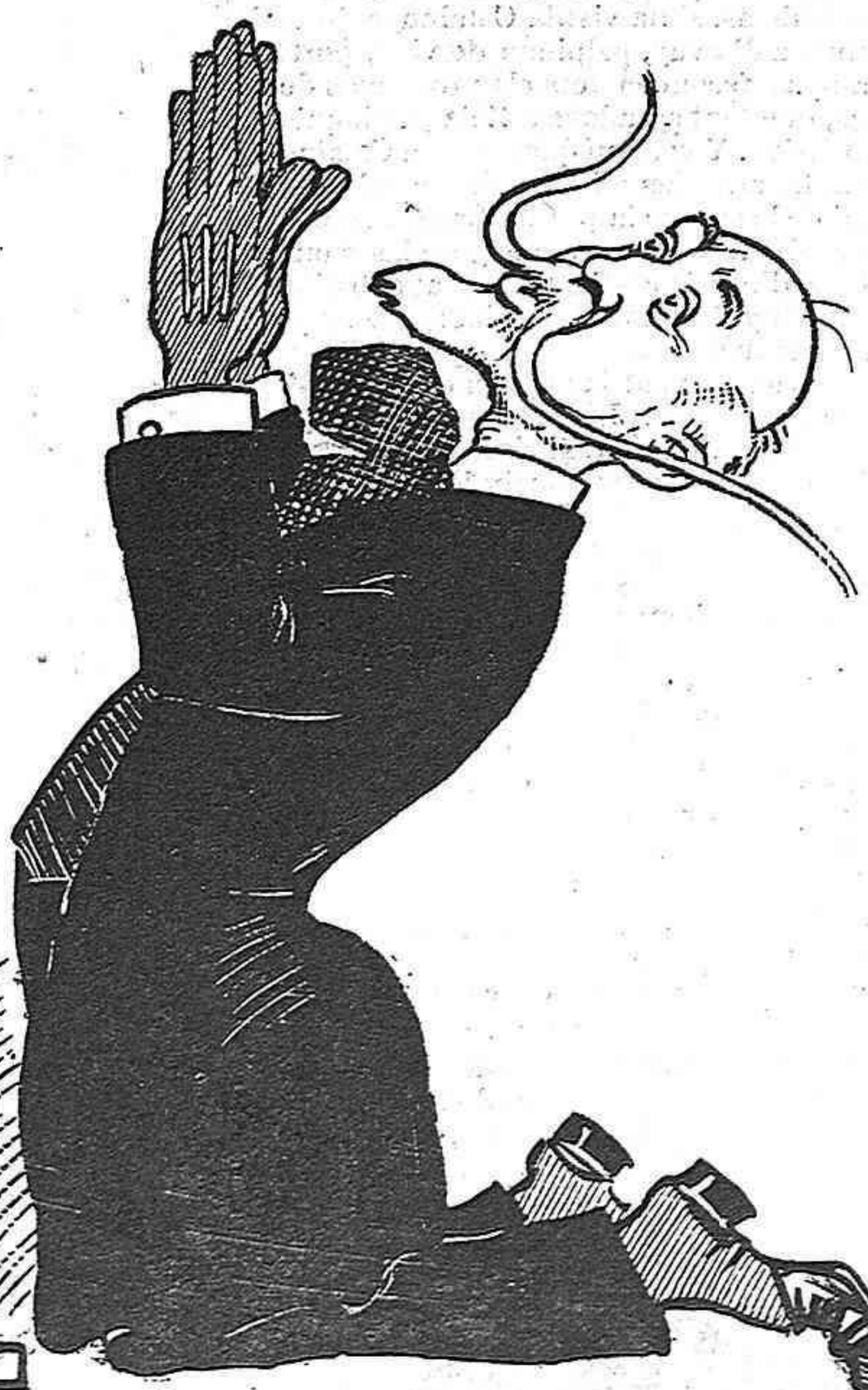
dràulica Santillana», ¿cóm volen vestés que ningú, per memoria que tingui, vagi á recordarse de la Ley d'Administració local ni de tonterías com aquesta?..

PIE-PAF

Trista és la realitat política de l'Espanya actual. Alcem els nostres ulls, àvids d'alegres clarors noves, i mirem frontera enllà...

Guaiteu, companys: allí hi ha la França, gran fogar del pensament, gran laboratori d'idees, institutriu i capital del món.

I a la França civilíssima del sigle XX, una altra trascendental reforma de civilitat se prepara: la supresió dels consells de guerra en temps de pau. La triomfant democracia francesa segueix pel camí de salvació dels nobles radicalismes, i després de destruir el fur eclesiàstic, afbleix considerablement el fur militar. La llei civil, sobi-

Esperem que la nostra representació parlamentaria, tota la nostra representació, se posarà sense vacilacions ni regateigs al costat de *Sang Nova*.

Es qüestió d'humanitat, de dignitat, de vergonya ciutadana.

Inútil es que fem constar el goig ab que LA CAMPANA ha vist els propòsits, que entre diversos elements estan concretantse, de tributar un homenatge, ben digne y ben català, al mestre Àngel Guimerà, el primer y el més gran dels nostres autors dramàtics.

Y al fer aquesta pública manifestació de conformitat ab el pensament, desitjim que aquèst prengui aviat forma y que l' homenatge, dónquisseli el carácter que's vulgui, estigui á l' altura del excels poeta.

Que, si es així, á fé que serà alt.

Dissapte va celebrarse la inauguració del nou local del Centre Nacionalista Republicà *Fivaller* (Ateneu del Districte sisé).

Presidí l' acte el diputat à Corts senyor Torres Sampol y en ell parlaren els senyors Gambús, Bisbal, Manau, Mer y Güell, Giralt y Gubern, estudiant ab molta elevació de miras el moment present y fent oportunes indicacions sobre la missió que al Centre *Fivaller* li toca omplir en les actuals circumstancies.

La CAMPANA, cumplint ab molt gust l' encàrrec de la Junta del Centre, repartí entre persones necessitades els bonos de pa y arròs que ab motiu d' aquesta agradable festa va enviarli.

S' assegura que l' senyor Sanllehy tornarà molt aviat á encarregarse de la vara municipal de Barcelona.

En premi á tanta sumisió y tal sacrifici, en Maura li ha promés una senaduría vitalicia.

L' heroe de la base quinta
serà arcalde y senador...

—No vols caldo?... Donchs, tres tassas!—
diu que li ha dit don Anton.

Veritat es que aquestes tassas son més que de caldo; son d'essència de caldo...

Y ja sabém que don Domingo's consumeix pel consum.

Siga á causa de la passa regnant, siga efecte de la mandra política que s' ha apoderat dels nostres homes parladors, el fet es que les sessions parlamentaries de aquests dies han recordat els quadros de l' Urgell per la tristor y per l' ausència de figures.

Un diari de la Cort ho consigna així:

«El Congreso, ayer, se pasó la tarde en familia. Lo que no consigna es quins membres de la familia eran...

Devian ser tíos y primos, qu' es lo que més abunda en el Parlament espanyol.

CALAFELL, 14 de mars

Farà uns dos anys els cincs de aquest poble varen veure després pels pescadors ab motiu d' haverse aquells fitat en assumptos de la platja. Ara ho han arreglat millor: Un d' aquells senyors y els dos enmascarats han tingut una reunió cridant á tots els pescadors y dientlos que si esquitxan cinc ó sis cents duros els proporcionaran un bot salva-vides.

Obliri l' ull, pescadors de Calafell! No vos deixeu ensarronar per aquests *manos* que sols van á la seva y únicament buscan la seva conveniència!

LLORET DE MAR, 15 de mars

Suscripció per 117 firmas, sigué entregada al Ajuntament una sollicitud en súplica de millors pel cementiri civil, qual súplica ha sigut desatessa en sa major part, perque al Sr. Guinart, arcalde á las ordres de n' Cabanyas, no li diu la real gana. No s' explica l' incalificable abandono á que 'ns tenen acostumats las celoses autoritats que donan sempre mostres de la seva intolerància infringint las lleys del país. Per ventura las 117 firmas de referència, legitima garantia de 117 famílies, no mereixen els mateixos honors y las mateixas consideracions que 'ls catòlics?

Mentre que en el cementiri catòlic s' hi gastan fabulosas sumas per portarlo conforme, el civil, està completement abandonat: una porta de fusta propria de un corral y els nínchos pera cubrir, com si las famílies que hi tenen els seus, no mereguessin altra distinció més digna.

Lo del dia

—A vosté n' hi passa alguna, vosté està molt pàlit...

—Ay...

No m' sorprén, né, que n' estigui. Com que apena fa mitj quart que he sapigut la noticia...

—Quina?

—Bo! ¿Tampoch ho sab?

Un francés que fa *parnòstrichs* y que s' díu *müssiu* Marchand s' ha cuidat de propalarlo: El dissapte 20 de Mars hi haurá á Espanya un terremoto dels més grossos que s' han dat desde l' temps d' Adam y Eva.

—Lo qual vol dir que serà un verdader terremoto, de tamany natural.

—Just!

—Y aixó es lo que l' obliga á estar groch y á tremolar?

—Crech jo que l' cas no es per menes.

—Que s' pensa quin daltabax hi haurá, segons els informes del francés?... Els campanars se'n anirán de costelles; els castells, las catedrals, els palau, las cases pobres,

els teatros... tot caurá tombat per las sacudidas de la terra.

—Y no se sab cap hont passará aquest drama? —No hi ha lloch determinat. Tot' Espanya 'n será víctima; lo mateix els de llevant que 'ls de ponent... ¡Verge pura! Pensar qu' en minuts contats, potser en tres y mitj ó quatre, tot aixó s' enfonçará y homes grans y proletaris ens en 'nirém á can Taps, atropellats per la onada de la terra!...

—Bé, veurá, no s' alarmi tan depressa. ¿Qui ho ha dit aixó, total? —El francés, qu' es un gran sabi y té l' títula visurats per set ó vuit academias. —No importa: quants sabis hi ha que no saben lo que 's diuen! Aquí —plantejam bé l' cas— sòls poden passar dos coses: que l' francés sigui un xiflat y resulti que l' pronòstic que tan soroll està armant no té cap fonament serio, y al vení l' dia anunciat ni la terra 's desconjunta, ni balla res ni res cau. —Y si passa lo contrari? —Si l' terremoto es puntual y tot aixó se 'n va d' oros en menos que canta un gall? —Y bé, no s'igüen criaturitas! Si en efecte vé aquest cas, ¿que creu que 's perdrá gran cosa? —Veus... Aixó també es vritat.

C. GUMÀ

ESTOICISME

Ja ré 'ns commou, ré 'ns apura, ni ré 'ns espanya. Prou s' esforsan els governs dictant lleys y els astrólecs fent prediccions fatídicas y els metges inventant novas enfermetats: nosaltres ens rihém de les lleys, no creyém els auguris y seguim morintnos de vulgars pulmonías y prosochia tifus.

Pert el temps aquell sabi francés que vol esparreixaros ab l' anunciar á plazo fixo d' espantables teratrèmols que han d' enfonçar la província d' Alacant y deixar el resto d' Espanya més esquerdat que una porta vella. A nosaltres la nova ens deixa tan tranquil com si 'ns anuncies la troballa d' una altre estrella; quan després vé la notícia de que 'l sabi s' ha equivocat y que continuem vivint en terreno ferm, casi la rebém ab certa recansa per l' emoció que 'ns hem perdut no sentint la terra fugir de sota els nostres peus.

Ara l' Gobern, y més especialment els Ossorios que l' representan á provincies, s' emprenyan en fiscals la por al cos assaguantnos formalment la vinguda del cólera y obligantnos á pèndre una pila de precaucions qu' en conjunt representan ja com una mena de pesta. Malgrat l' absoluta seguretat ab que parlan els vetlladors de la nostra salut, la gent no s' espara y ne parla ab la més absoluta indiferència.

—Diu que vindrà el cólera.

—Diu que sí.

—Bueno, bueno.

—Vaya, vaya.

La mateixa indiferència que si anuncien la vinguda de ' Moret.

Aquest admirable estoicisme no s' demostra tan sola davant las amenaçases dels astrólecs, els governs y els metges; al fi y al cap aixó no passa d' amenassas que poden no traduirse en realitats; y ab més motiu pot dupartar tractantes d' astrólecs que son gent que casi sempre s' erran, de governs que may cumplen lo que diuhens y de metges que sovint solen equivocarse. La nostra serenitat s' evidencia davant el positiu flagell de l' influïtza, gripe, trancazo ó costipat que té á la una meytat de Barcelona ficada al llit al la gota al nas y á l' altre meytat á la capsalera del llit ab l' esponja á las mans.

Donchs, tampoc aquesta epidemia reynant, que per altre part no porta malícia, amohina lo més mínim als que no perteneixen á l' una ni á l' altre meytat, y com si no hi hagués influïtza, gripe, trancazo, costipat ó lo que sigui, omplim els passets els demàtens, els cinematògrafs á las tardes y els teatros á las nits. Aixó últim es un dir.

Estém tan curats d' espirta que tenim la seguritat de que no 'ne faria fred ni calor l' anunciar de la desgracia més horrorosa. Si se 'ns permet exagerar casi diríam que no 'ns conmouirà ni la pujada dels liberals al poder.

JEPH DE JESPUZ

NOTAS OBRERAS

Las fàbricas catalanas

STÉM els catalans lleigitimament orgullosos del floreixement de la indústria de la nostra terra. Las fàbricas catalanas son fogars de riquesa y d' avens, y es mercés á n'ellas que Catalunya ha viscut en un estat de prosperitat relativa al costat de la decadència deplorable de las terras hispàniques. Hi ha notables autors moderns que ex-

plican els fets y las evolucions de la història del món per causes econòmiques; aquella explicació econòmica de la història té á Catalunya una aplicació y una confirmació. En la riquesa, en el treball del nostre poble, hi ha una de las causes més reals de la forsa patriòtica y social de Catalunya enfront del Estat.

Mes si en aquest aspecte la indústria catalana 'ns enorgulleix, en altres aspectes no succeeix pas la mateixa cosa. Las condicions en que treballan els obrers de las nostres fàbricas son excessivament dolentes, en tal forma qu' es d' urgència promoure una campanya contra 'ls abusos de diverses menes, per desgracia massa generalitzats.

Ara s' ha publicat una Memoria de la Inspecció del Traball, en la qual s' hi contenen datos que desconsol y indignan. Sobre 'ls accidents del Traball, heusquí lo que diu el document esmentat:

«Para comprender el abandono que en esta materia reina en la industria y el poco cuidado que los patronos prestan á la seguridad del trabajador (aunque haya que reconocer que muchas veces es por ignorancia) basta decir que el Inspector regional, en sus visitas del año 1907, ha observado 747 faltas de seguridad, cifra enorme, pues representa, por término medio, tres infracciones por taller visitado, lo que revela el mayor abandono y la más absoluta negligencia.»

Com á exemple de la imperdonable incuria de certs fabricants, se cita en la Memoria el cas d' un obrer d' una fàbrica de Reus, que per no haverse fet en la maquinaria una reforma insignificant, fou víctima d' un accident qu' li ocasionà la mort.

Sobre l' higiene dels locals, la Inspecció diu:

«...la ventilació es tan deficiente en muchos talleres, que el aire no se renueva nunca, y los obreros realizan su faena en una atmósfera irrespirable... En muchos casos —afegeix don Lluís de Zulueta, glossant la Memoria— las ventanas de los retretes dan á las salas destinadas al trabajo. Más del 57 por 100 de las industrias visitadas no reunían condiciones higiénicas.

»La ley del 13 de Març de 1900 acerca del trabajo de las mujeres y de los niños es infringida, según dice la Inspecció, en toda Espanya, pero en Catalunya de una manera escandalosa. En una fàbrica de Palamós se trabaja dia y noche, empezando una de las jornadas á las tres de la madrugada y terminando á la una de la tarde, y empezando la segunda á esta hora para terminar á las once y cuarto de la noche, trabajando en ambos relevos menores de edad. En una fàbrica de Salt una nina de ocho años trabajaba, según dijo, 69 horas semanales; y en otra fàbrica una nina menor de doce años trabajaba 52 horas per semana, siempre en el relevo de noche. »Tampoco se cumplía la ley del descanso dominical ó semanal...»

Això es efectivament escandalós, y clama justicia. Els greus abusos que s' citan serien, isoladament, intollerables. Molt més ho han d' ésser presentantse ab un caràcter d' alarmant generalitat.

Y posats com estém á parlar de las condicions del traball en las fàbricas catalanas, ens sembla oportú reproduir també alguns paràgrafs d' un article de don Antoni Sayós, publicat en la Plana Social d' *El Poble Català*. Vegis el trist quadro següent:

«Com es sabut, casi totas las fàbricas de las concas dels rius de Catalunya treballan seguidament—aprofitant la forsa hidràulica y, quan no es prou el vapor—es á dir de dies de las cinqués del matí á las set del vespre, concedint als obrers, una hora pera dinar y mitja pera esmorzar y berenar—per fer beguda, que diuhens ells—y de nits de las set del vespre á les cinqués del matí, concedintlos mitja hora á mitja nit.

»Donchs, bé; casi totas las noyes que hi acudeixen de certa distància, preferireixen el traball de nits per ésser més curt, y perque 'ls deixa algú temps pera ajudar á les seves famílies en els quefers de pagès.

»Ara bé, ¿sabéu quin temps els resta? Donchs n' hi ha moltes que viuen á una hora y mitja del centre del traball.

»Imaginemnos, bons barcelonins, els que disfrutem de la benigna temperatura de nostra ciutat en la estació actual, las obreras—algunes no arriban als dotze anys—frequènt veure baixar el termòmetre á deu y més graus sota zero—seguint carreteras enllà, com espectres, á la vora del riu, encimatges després per las montanyas fins arribar á llurs cases cap allí á las set y á la tarda entre cinqués y sis tornaríhi, havent de resistir sos esllanguits cossos, mal cuberts ab pobrissimes robes, els frets, els vents, las plujas, les neus y el mal camí! Y després refereixen a una aliments insuficients, preparats á correuyta, acabant per fiscarse al llit per pocas hores.

»El dissapte, pera cumplir el descans dominical, plegan á las dotze de la nit y en aquesta hora intempestiva han d' anar á llurs cases.

Estém segurs de que, davant dels fets denunciats, tothom experimentarà un sentiment de protesta. Cal que s' emprenyi una forta y fructífera campanya pera conseguir la desaparició dels vergonyosos abusos indicats. S' imposa realisar una minuciosa enquesta ó informació en tot Catalunya pera saber exactament las condicions de traball en las nostres fàbricas. Molts d' aquests abusos inhumans que la major part de la gent ignora, desapareixerán tan sols denunciantlos públicament. Nosaltres sabém que una important entitat catalana està ocupada actualment en la organització de la enquesta á que aludim.

A. R. Y V.

REPICHES

A hi torném á ser.

Procedent de Guadalajara, ha sigut conduït á Barcelona un apreciable subjecte que, com en Mélich y l' Alemany, se confessa autor d' una de las bombas del carrer de la Boqueria.

Y també, lo mateix que ab aquells va succeir, fetas las degudas averiguacions, s' ha vist clarament que l' nou bomber no ha posat may cap bomba en lloc ni sab una paraula del bosc del terrorisme.

Lo que, degut á las contradicторias declaracions del fúnebre bromista, no hi ha sagut manera de posar del tot en clar, es com se diu, ni de qué fa, ni per quins cinch sous ha armat tot aquest enredo.

Proposém una cosa.

—No diuhens que l' home va ser detingut á Guadalajara?

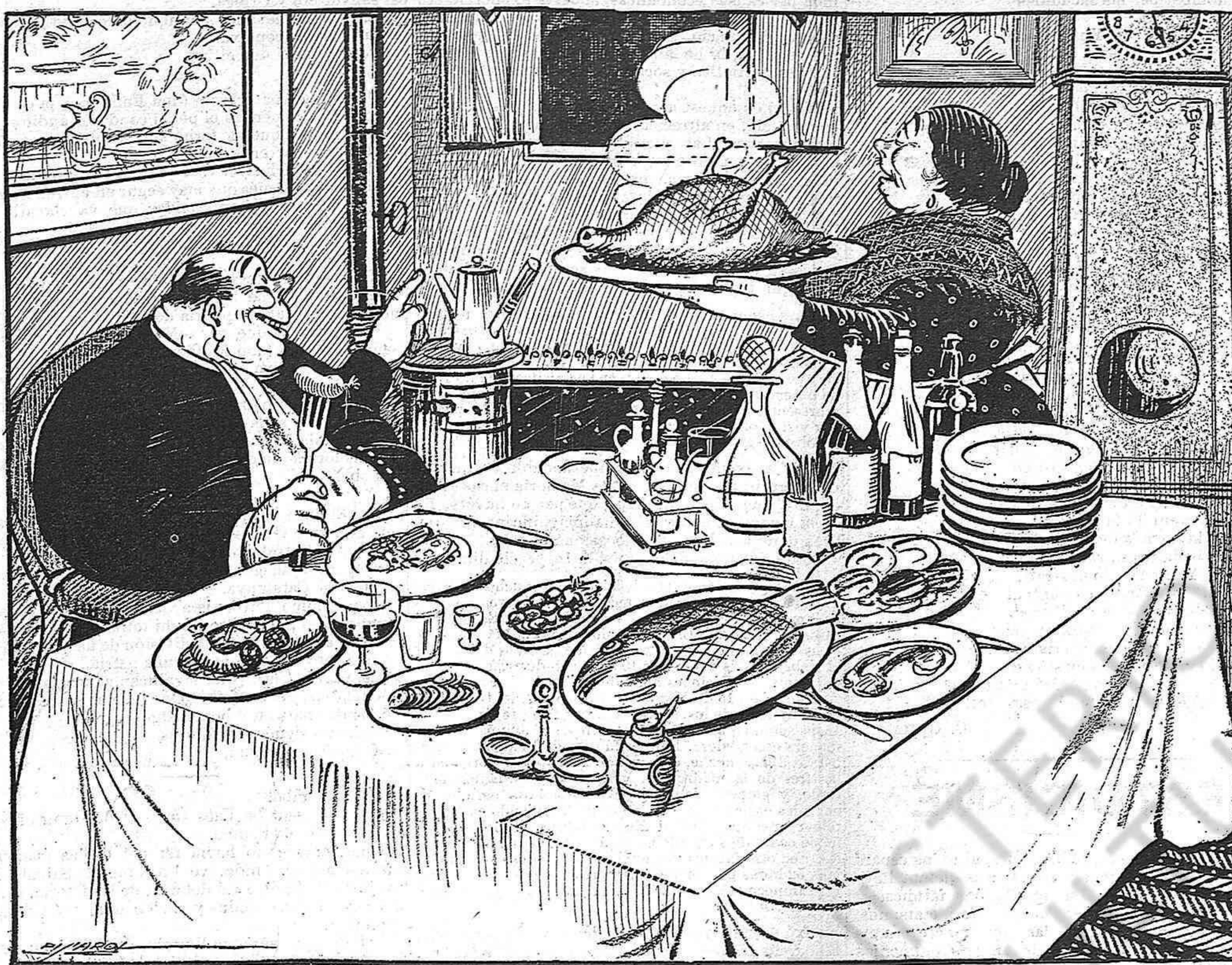
Donchs que demanin informes de la seva persona al senyor Sol y Ortega.

Ell, qu' es senador per aquella localitat, forçosament l' ha de coneix...

Potser fins li deu el vot.

Home, senyor Iglesias (don Emiliano), ja es massa gran però pendre el pèl al candorós auditori, ab la tranquilitat que va ferho el dissipate en el Centro Radical del carrer de Bailén.

D' ahont ho ha fet vesté alló de que Napoleón III se considerava més que may seguir en el trono, cuando surgió el moviment popular que va clavarlo de bigotis?

Un rector que no bada

—Margarida, tanca aquesta finestra, que dona á l' iglesia. Avuy haig de predicar sobre 'l dejuni, y si aquesta oloreta s' escampava pel temple, podría perjudicar bastant l' efecte del sermó.

EL TIFUS

—cada hú ensenya lo que té

EN MAURA.—Ja ho veuhen: també á Madrit hem establert l' *Atracció de forasters*. Y com á comensament, els oferíem aquest número.

El capellá li pregunta:

—Quant temps fa que no s' ha confessat?
—Dotze anys, al menos...
—Dotze anys!... Uy, que 'n sabré de cosas!... En Palauarias, tot decidit:
—Donchs, se fará fosca, que no 'n sabrá cap.
Y, dihen així, deixa al confessor ab l' orella clavada á la reixa.

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN EL ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA I.—Amposta.
2. Id. II.—Guardiola.
3. Id. III.—Dorotea.
4. ANAGRAMA.—Paca-Capa.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Modista.
6. TARJETA.—Els carboners.
7. CONVERSA.—Magí.
8. GEROGLÍFICH.—Punt d'espera

Han endevinat totes ó part de les solucions corresponents al número anterior, els caballers: J. Ribó, E. Raba, Serra del Cornet, Patillas (Camàlich dels Encants), Magí Picanol, Rosendo Marcé, J. Massaguer S. (Artiller), y Pastanaga Burinaga.

ENDEVINALLAS.**XARADAS**

Vaig trobar una total en el *hu-trés* d' una casa del carrer de la *Hu-quart*. Dos era tabaco 'm pensava, y eran bossins de primera ab engrunas de *invers-quarta*, y ab una olor més dolenta que totes las lleys de 'n Maura.

MANEL B. FONTÁS

II
La *hu-girat* es mineral, temps de verb *invers-segona*, vegetal *ters-invers* dona y una flor es la *total*.

F. JOANET

SINONIMIA

La *Total*, qu' es molt bufona, fa temps que viu en la *tot*, perque va robarli l' honra y diners el seu xicot.

RAFEL PLANES Y TOLOSA

CONVERSA

—¿Ahónt vas tan dematí, Anastasia?
—Cap al meu poble.
—Ay, ay, ¿de quin poble ets?
—¿Per qué m' ho preguntas, si tu mateixa ho has dit?

JOAN MATÍNE

GEROGLÍFICH

I

SOL NOE SILA

MIGUEL ROCA

Caballers: Domingo Guanter y Ferrán, Paquito, Josep Casas, Jaume Clará, Lo fill de la Rosa, Jaume Marçé, Joseph Pet y Pepito, M. Opf (a) Opinini, A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona, J. Massaguer S. (Artiller), Magí R. Melich, J. Agerof y F. y Pere Marfany: Va á la panera.

Caballers: E. Raba, Pere Cortacans (a) Llegidor de LA CAMPANA, Zoraya, Eduardillito Saló, E. Gerubern, y N. O. Y. (noy): Aprofitarém quelcom.

Caballers: Serra del Cornet: Els versets son fluixos. Unicament aprofitaré l' anagrama. — Andreu Grau: Desgraciadament, les reglas de la versificació no s' hi veuen en lloc. Llegeixiho en veu alta y escoltis vosté mateix; veurà com no podrà més d' exclamar: Que malament que ho has fet! — Gaxó: Tantas mercés. Anirà la setmana entrant, si l' *terremoto* 'ns ho permet; perque, d' ensé que Nostre Senyor dels altres se mostra tant enfadat, un hom no està pas segur en lloc. — J. Bon Noy: De modo que 'ns els envifa perque 'ls hi arreglén?... All right! ¿Sab què 's fa, donchs, quan un cossí no té adob?... No s' adoba. — Darmstad: Es pobra d' assumpto. Això mateix y més ben dit ho han cantat tots els poetas bucòlics, desde Anacreont á n' en Sañudo Autrán passant pe'n Virgili y pe'n Maseras. — P. Campins Mogas: Ja m' ho veua venir que m' assaltaria la temptació de publicarli un epígrama:

Diu que 'l prometra, no fa pobre,
que el casat, no fa senyó,
que el fadrí fa temebana,
y que el virud, fa bon minyó.

Pero siquèr qui diu? ¿Vosté?... Naturalment! No podia dirlo ningú més. — J. Bertranet: Acceptat y envihi més sovint; que 'l qui, com vosté, té disposicions, no tenen dret á fer el gandul. — S. Llorens M.: Avans que tot s'apaga que *or* y *desherecat* no han sigut may assonants. Sabut això, fassí el favor de dirme què redontri diuen aquest parell de versos ab pretensions d' endecassilabs:

...endulcirá ton cor malvat inoble
el fatidich sentiment que llensa 'l plor!

Si m' ho sab descifrar sense entrebancs ni dubtes, li regalo una invitació pels Jochs Florals. — Pere Mestre: S' han acabat les contemplacions... ¿Què significa això de *cadareu sesan, y fach y después?*... Més ortografia y menos tinta vermella, senyor meu! Si així escriuhen els Mestres ¿qué farán els deixables?... — J. V. Esquitx: El més innocent es el qu' està millor. Entra en dipòsit, per si un dia hi ha ocasió de publicarlo. — Fullersachs: N' arrenco un al etzat y el brindo al desenfusat llegidor:

Esperant el jorn de glòria
(y ja sé que aquest es lluny)
mai dupto de la victòria
encar que siga á cops de puny.

Y d' això 'n diu *Pensaments Amorosos*... Jo'n diria malas ideyes! — Vicens Llopis: De modo y manera que, segons vosté, *La política m' es ara estranya* es un octosílab... Com també deu creure que les paraules *còquis* y *Llòpis* son perfectes consonants?... Donchs s'equivoca y, tingui compte qui li diu, per aquest camí no arribarà mai al Homenatge. — Ruy de Gorch: Pera 'l número extraordinari potser resultarà fora de temps. En aquest era materialment impossible per falta d' espai. — P. O. L.: Quan s' afana un treball literari 's té, al menys, la delicadeza de no espattilarlo. Que siga la darrera vegada, ó bé son ja conseguts; y els que no ho están, naturalment, no son dignes de ser-ho. — La Vritat: Recorddi que 'n Verduguer també té la seva plassa, á Vallvidrera. No es hora de fer judicis temeraris. — Antoni Balañá Bofill: Aquesta doctrina de resignació, avuy, ja no convencerà ni al mateix Sant Francesch. — Joseph C. Sadurní: Dintre 'l seu gènero melodramàtic comprehén que 's podria ben aprofitar, però es el gènero que no 'ns resulta. — F. B. N.: Les inicials solas valen ben poca cosa per responder de un escrit. — Tafaner: Es intúit, no 'l podém complaire. Té massa extensió y un interès molt local. — Un siutadà groc de colò pero valent de asprit: Las cartas sense firma no arriban ni á llegirse. — M. Ribas y E. Verge (a) Un solidari: No 'ns es possible insertarlas, per va-rius rahóns.

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.

ALS NOSTRES LECTORS

Ei vinent NÚMERO EXTRAORDINARI de
dissapte
dia 27 LA CAMPANA DE GRACIA

8 páginas, profusament ilustradas

TEXT REFERENT Á ASSUMPTOS D' ACTUALITAT

10 céntims * DISSAPTE, 27 DE MARÇ * 10 céntims